

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **G. D.**, zast. Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 2a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2004, č. j. 36 Az 576/2003-20, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2004, č. j. 36 Az 576/2003-20 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Odměna zástupkyni stěžovatelky, advokátce Mgr. Aleně Kružíkové, se sídlem Brno, Příkop 2a, **se přiznává** v částce 1075 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 15. 3. 2003, č. j. OAM-4955/VL-19-ZA08-2002, nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Správní orgán dospěl v odůvodnění rozhodnutí k závěru, že v průběhu řízení nebyla shledána žádná skutečnost, která by vedla k závěru, že žadatelka splnila zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu, byla snaha žadatelky o legalizaci pobytu na území ČR, a to v situaci, kdy pro ní nebylo možné si již dále prodloužit turistické vízum. Jediným problémem žadatelky v zemi původu byl nesouhlas rodiny s jejím náboženským vyznáním.

Správní orgán posuzoval žadatelčinu žádost o udělení azylu na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Mongolsku, přičemž tyto informace jsou součástí spisového materiálu. Ze skutečností zjištěných správním orgánem v průběhu správního řízení vyplynulo, že žadatelka nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak nebylo možné dovodit, že by žadatelka měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Správní orgán neshledal ani důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že stěžovatelka nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, a existenci překážek vycestování v jejím případě neshledal.

V podané žalobě žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Namítala, že správní orgán v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3 správního řádu, neboť se její žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, dále § 3 odst. 4 správního řádu, protože nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost rozhodování správního orgánu, § 32 odst. 1 správního řádu, když žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 33 odst. 2 správního řádu, neboť jí žalovaný nedal možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění, § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyni nepřesvědčilo o jeho správnosti a o postupu správního orgánu. Dovolávala se dále toho, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu uvedené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, poukázala stěžovatelka na obsah správního spisu, konkrétně na svoji žádost o udělení azylu ze dne 28. 10. 2002, protokol o pohovoru ze dne 6. 3. 2003 a ostatní spisový materiál, který má k dispozici žalovaný. Konstatovala, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a žalovaný tím, že její osobě neudělil azyl podle § 12 a 14 ani na ni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, posoudil její žádost nesprávně a v důsledku toho vydal výše uvedené vadné rozhodnutí. Za důkaz označila opis napadeného rozhodnutí žalovaného a správní spisy, které se vztahují k její žádosti o udělení azylu. Navrhovala, aby Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 7. 2003, č. j. 36 Az 576/2003-6 vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 15-ti dnů od doručení usnesení doplnila své podání ze dne 27. 3. 2003 tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje výroky napadeného rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Současně ji upozornil na skutečnost, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o jejím podání ze dne 27. 3. 2003 odmítne.

Žalobkyně na základě výše uvedené výzvy krajského soudu doplnila svou žalobu, a to podáním ze dne 20. 8. 2003, ve kterém zopakovala žalobní body uvedené v žalobě ze dne 27. 3. 2003 a dále ke své žalobě doplnila text napsaný v jejím mateřském jazyce.

Přípisem krajského soudu ze dne 26. 8. 2003 byla žalobkyně vyzvána, aby údaje, obsažené v doplnění žaloby ze dne 20. 8. 2003 sepsané v mateřském jazyce, byly úředně přeloženy do jazyka českého s tím, že veškeré písemnosti určené soudu musí být v jazyce českém. K tomu jí byla poskytnuta lhůta jednoho měsíce od doručení dané výzvy.

Na uvedenou výzvu reagovala žalobkyně vyjádřením ze dne 24. 10. 2003, ve kterém poukazovala na čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod ČR a ustanovení § 36 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) v souvislosti s ustanovením § 18 občanského soudního řádu. Požadavek krajského soudu považovala za neoprávněný, v rozporu s principem v rovnosti stran a také v rozporu s výše uvedenými ustanoveními. Namítala porušení zásady rovnosti účastníků řízení zakotvenou v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a poukazovala na její spojení s ustanovením občanského soudního řádu a soudního řádu správního. Uvedla, že si dovoluje trvat na formě podání ze dne 20. 8. 2003, jímž byly Krajskému soudu v Brně doručeny doplňující údaje k žalobě ze dne 27. 3. 2003.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 1. 2004, č. j. 36 Az 576/2003-20 podání žalobkyně odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění citoval ustanovení § 18 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. Uvedl, že tato ustanovení soudního řádu správního a občanského soudního řádu ve spojení s čl. 37 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod je nutno vyložit tak, že účastník, který neovládá jazyk, jímž se jednání vede, má právo na tlumočníka. To podle jeho názoru znamená, že má právo v příp. nařízení jednání před soudem, být informován o obsahu jednání, které se za jeho přítomnosti vede. Z uvedených ustanovení však podle názoru krajského soudu nevyplývá právo obracet se písemně na soud v cizí řeči, proto písemnosti zasílané soudu, které jsou vyhotovené v cizí řeči, je třeba opatřit překladem do českého jazyka. Upozornil na to, že podání žalobkyně je zčásti v jazyce českém a její reakce na výzvu soudu, aby skutečnosti, které uvádí v mongolském jazyce, zaslala soudu v jazyce českém, spolu s podrobným právním výkladem, je rovněž v českém jazyce. Soud dále citoval ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a konstatoval, že vzhledem k tomu, že v podání žalobkyně i poté, co byla vyzvána, aby odstranila vady tohoto podání, není zřejmé, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, zejména není jasné, na základě jakých skutkových důvodů ve spojení s právními důvody považuje žalobkyně předmětné rozhodnutí za nezákonné, není dán jednoznačně rozsah přezkumné činnosti soudu, přičemž jde o takovou vadu podání, pro kterou není možno pokračovat v řízení. Soud proto podání žalobkyně podle ustanovení § 37 odst. 5 o. s. ř. odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti uvedla žalobkyně (dále též jen stěžovatelka), že ji podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Namítala, že soud posoudil nesprávně právní otázku týkající se jejího podání ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s. a vyslovila přesvědčení, že uvedené podání splňuje všechny základní náležitosti ve smyslu tohoto ustanovení s tím, že o tomto podání bylo možno rozhodnout. Dovozovala dále, že soud porušil i ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. tím, že se v rozhodnutí nevypořádal s povinností přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska vad řízení vymezených v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) až c). Vyslovila přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť pro odmítnutí jejího podání neexistovaly relevantní důvody. Dovolávala se toho, že její podání obsahovalo označení žalobních bodů, z nichž bylo patrno, z jakých právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné s tím, že i k prokázání svých tvrzení navrhla provedení důkazů. Uvedla dále, že v podání byl vymezen rozsah přezkoumání napadeného rozhodnutí konkrétním označením výroků rozhodnutí, které napadala a byl

učiněn i návrh výroku rozsudku. Stěžovatelka v kasační stížnosti dále popisovala postup soudu v uvedené věci a vyslovila názor, že účastník má právo na tlumočníka nejen v případě, kdy je nařízeno ústní jednání. Domnívala se, že toto právo dostatečným způsobem uplatnila, z čehož lze dovodit, že potřeba tlumočníka vyšla najevo. Navrhovala, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Usnesením ze dne 16. 2. 2004, č. j. 36 Az 576/2003-30 byla stěžovatelce ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Alena Kružíková, advokátka se sídlem v Brně, Příkop 2a.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 4. 3. 2004 popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i usnesení krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatelky sdělil, že posouzení právních otázek vyplývajících z podané kasační stížnosti ponechává na Nejvyšším správním soudu a nehodlá se k nim vyjadřovat. S usnesením soudu se správní orgán ztotožnil, stejně tak s právním názorem soudu na podání stěžovatelky, které nebylo přeloženo do jazyka českého. Navrhoval zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud napadené usnesení přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že se zřetelem k obsahu a důvodům v kasační stížnosti uplatněným bylo třeba se zaměřit na přezkoumání zákonnosti krajského soudu a jeho rozhodnutí, jímž byl opravný prostředek odmítnut podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení soud odmítne usnesením návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu musí podle současné platné právní úpravy žaloba obsahovat podle § 71 odst. 1 kromě obecných náležitostí podání a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

V posuzované věci plyne z obsahu spisu, že žalobkyně podáním ze dne 27. 3. 2003 podala proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu žalobu, a to ve výslovně uvedeném

rozsahu, kdy uvedla, že napadá výrok o neudělení azylu podle § 12 a § 14 a výrok o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. V žalobě dále uvedla, že žalobní body podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje v porušení ustanovení správního řádu s tím, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně sice odůvodňovala porušení těchto ustanovení v obecné rovině, avšak ve vztahu k ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu konkrétně namítala, že jí žalovaný nedal možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu i k jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Dovozovala dále (s poukazem na svá tvrzení ve správním řízení), že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 příp. podle § 14 zákona o azylu a podmínky pro vztažení překážky vycestování. Pod bodem IV. žaloby uvedla přesný návrh výroku rozsudku.

V podání ze dne 20. 8. 2003 na výzvu soudu žalobkyně důvody uvedené v podání ze dne 27. 3. 2003 zopakovala a část svého podání sepsala v mateřském jazyce, tzn. v mongolském jazyce. Na výzvu krajského soudu o přeložení této části podání do českého jazyka reagovala žalobkyně podáním ze dne 24. 10. 2003, v němž upozornila na čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, na ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. a na další ustanovení, z nichž dovozovala, že z hlediska zásady rovnosti účastníků před soudem má možnost činit podání soudu ve své mateřštině a konstatovala, že v dané věci tak vyšla v řízení najevo potřeba ustanovit tlumočníka.

Krajský soud v Brně v napadeném usnesení k této otázce vyslovil názor, že ustanovení § 18 odst. 1 o. s. ř. a § 36 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s čl. 37 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod je nutno vyložit tak, že účastník, který neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Znamená to tedy, že má právo, v případě že je nařízeno ústní jednání před soudem, aby byl informován o obsahu jednání, které se za jeho přítomnosti vede. Z uvedených ustanovení však nevyplývá podle názoru soudu právo obracet se písemně na soud v cizí řeči, proto písemnosti zasílané soudu, které jsou vyhotovené v cizí řeči, je třeba opatřit překladem do českého jazyka. Podotkl dále, že podání žalobkyně je z části v jazyce českém a i její reakce na výzvu soudu, aby skutečnosti, které uvádí v mongolském jazyce, zaslala soudu v jazyce českém, spolu s podrobným právním výkladem, je v českém jazyce.

Nejvyšší správní soud však tento názor nesdílí.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že zákon č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.) neobsahuje konkrétní ustanovení o právu jednat před soudem ve své mateřštině. Se zřetelem k ustanovení § 64 s. ř. s. (podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu), bylo třeba postupovat podle ustanovení § 18 o. s. ř. Podle ustanovení § 18 odst. 1 o. s. ř. účastníci mají v občanském soudním řízení rovné postavení. Mají právo jednat před soudem ve své mateřštině. Soud je povinen zajistit jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Podle ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř. účastníku, jehož mateřštinou je jiný, než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Totéž platí, jde-li o ustanovení tlumočníka účastníku, s nímž se nelze dorozumět jinak, než znakovou řečí.

Z posledně citovaného ustanovení tedy vyplývá, že k tomu, aby soud ustanovil tlumočníka, nestačí pouze zjištění, že jde o účastníka, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, ale současně musí být splněna i další podmínka, tedy to, že musí vyjít taková potřeba v řízení najevo.

V posuzované věci má Nejvyšší správní soud za to, že potřeba ustanovit stěžovatelce tlumočníka v řízení před Krajským soudem v Brně najevo vyšla, a to přinejmenším se zřetelem k obsahu podání ze dne 20. 8. 2003, jehož část byla sepsána v jazyce mongolském, ale zcela jednoznačně pak na základě podání stěžovatelky ze dne 24. 10. 2003, z něhož nelze jinak než dovodit, že stěžovatelka o ustanovení tlumočníka požádala. Jestliže krajský soud zastával názor, že podání (žaloba) stěžovatelky ze dne 27. 3. 2003 včetně jejího doplnění ze dne 20. 8. 2003 neobsahuje náležitosti uvedené v § 71 odst. 1 s. ř. s., tím spíše pro něj musela vyvstat nutnost přeložit mongolsky psaný text, a to za účelem posouzení, zda žaloba včetně jejího doplnění je způsobilá k projednání či nikoliv.

Zásada rovnosti účastníků řízení formulovaná v ustanovení § 18 o. s. ř. je projevem ústavního principu rovnosti účastníků vyjádřeného v čl. 96 odst. 1 Ústavy a v čl. 37 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod. Při posuzování postupu Krajského soudu v Brně při realizaci tohoto práva uvedeného v ustanovení § 18 o. s. ř., dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud pochybil, pokud v dané věci neustanovil stěžovatelce tlumočníka. Vychází totiž z toho, že jestliže stěžovatelka část podání, jímž doplňovala žalobu, sepsala v jazyce mongolském a na výzvu soudu o přeložení této části podání do českého jazyka, reagovala sdělením, v němž poukazovala na nutnost přibrání tlumočníka za účelem realizace zásady rovnosti účastníků řízení před soudem, jde o situaci, v níž vyšla v řízení před krajským soudem najevo potřeba ustanovit tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk. Na uvedených závěrech nemůže ničeho měnit ani ta skutečnost, že část podání byla sepsána v českém jazyce, neboť tato skutečnost sama o sobě nemůže ovlivnit závěr o splnění podmínek ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř., tedy závěr o tom, že v řízení vyšla najevo potřeba ustanovit tlumočníka.

Nejvyšší správní soud dospěl v posuzované věci k závěru, že krajský soud tím, že ve věci neustanovil tlumočníka, ačkoliv tato potřeba vyšla v řízení najevo, nepostupoval v souladu s ustanovením § 18 o. s. ř., což ve svých důsledcích znamenalo, že při svém postupu nerespektoval zásadu rovnosti účastníků řízení v tomto ustanovení zakotvenou. Tím, že krajský soud nemohl posoudit tu část doplnění žaloby sepsanou v mongolském jazyce, nebyly vytvořeny předpoklady pro posouzení toho, zda žaloba stěžovatelky včetně jejího doplnění ze dne 20. 8. 2003 obsahovala náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s.

V této souvislosti se naskýtá otázka, zda by již samotná žaloba ze dne 27. 3. 2003 z hlediska posuzování jejích náležitostí podle § 71 odst. 1 s. ř. s. neobstála. Z podání ze dne 27. 3. 2003 totiž plyne, že je v něm označeno napadené rozhodnutí a den jeho doručení žalobkyni, označení výroku rozhodnutí, které žalobkyně napadá (§ 12, § 14, § 91 zákona o azylu), vymezení žalobních bodů podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kdy pokud jde o skutkové důvody je odkazováno na spisový materiál, označení důkazů, kterých se žalobkyně dovolává a návrh výroku rozsudku. Výše uvedené vyvolává tedy otázku, zda samotná žaloba v té podobě, v jaké byla předložena, již nesplňovala podmínky projednatelnosti ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., příp. zda nedostatky žaloby byly takového rázu, že by bez jejich doplnění mohlo být posuzováno podání stěžovatelky jako natolik nedostačující, že nesplňovalo podmínky návrhu na zahájení řízení, tedy žaloby. Nicméně se zřetelem k tomu, že v dalším řízení poté, co bude ustanoven tlumočník, bude soud zjišťovat obsah celého podání ze dne 20. 8. 2003, jímž stěžovatelka žalobu doplnila, bude se krajský soud muset znovu zabývat tím, zda žaloba stěžovatelky včetně jejího doplnění splňuje náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., tj. zda je z ní přinejmenším seznatelné, z jakých skutkových a právních důvodů stěžovatelka jí napadené výroky rozhodnutí považuje

za nezákonné. Hodnocení samotné žaloby z výše uvedených hledisek by se tedy mohlo jevit jako předčasné s ohledem na chybějící nepřeloženou část stěžovatelčina podání.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že rozhodl o kasační stížnosti neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, takže z důvodu nadbytečnosti se již samostatně tímto návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval.

Odměna zástupkyni stěžovatelky Mgr. Aleně Kružíkové, advokátce se sídlem v Brně, Příkop 2a, která byla ustanovena stěžovatelce k její žádosti usnesením krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2004, č. j. 36 Az 576/2003-30, byla stanovena za jeden úkon á 1000 Kč [příprava a převzetí zastoupení - § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky] a paušální částkou 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. 6. 2004

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu